

Arrest

nr. 149 569 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 294 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De asielprocedures.

1.2. Op 30 oktober 2006 diende de echtgenoot van verzoekster, P.E., die volgens zijn verklaringen op 28 oktober 2006 het Rijk is binnengekomen, een asielaanvraag in.

1.3. Op 13 november 2006 werd ten aanzien van P.E. in antwoord op zijn asielaanvraag van 30 oktober 2006 een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij

diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort: de Commissaris-generaal).

1.4. Op 21 december 2006 besliste de Commissaris-generaal ten aanzien van P.E. dat verder onderzoek van de asielaanvraag van 30 oktober 2006 noodzakelijk is.

1.5. Op 3 april 2007 diende verzoekster, K.E., samen met I.E., D.E., M.E. en Ma.E., die volgens K.E.'s verklaringen op 1 april 2007 het Rijk zijn binnengekomen, een asielaanvraag in.

1.6.1. Op 28 juni 2007 besliste de Commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.6.2. Op dezelfde datum besliste de Commissaris-generaal ten aanzien van P.E. tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7.1. Op 21 november 2007, bij arrest 3.886, bevestigde de Raad ten aanzien van verzoekster de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7.2. Op dezelfde datum, bij arrest 3.887, bevestigde de Raad ten aanzien van P.E. de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8.1. Op 6 december 2007 werd ten aanzien van verzoekster, samen met I.E., D.E., M.E. en Ma.E., een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van P.E. een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9.1. Op 29 januari 2008 diende verzoekster, samen met I.E., D.E., M.E. en Ma.E., een tweede asielaanvraag in.

1.9.2. Op dezelfde datum diende P.E. een tweede asielaanvraag in.

1.10.1. Op 11 maart 2008, bij arrest nummer 8.526, verwierp de Raad het beroep van verzoekster ingediend tegen de beslissing van 6 december 2007 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10.2. Op dezelfde datum, bij arrest nummer 8.527, verwierp de Raad het beroep van P.E. ingediend tegen de beslissing van 6 december 2007 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11.1. Op 16 mei 2008 werd de asielaanvraag van verzoekster van 29 januari 2008 niet in overweging genomen. Zij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11.2. Op dezelfde datum werd de asielaanvraag van P.E. van 29 januari 2008 niet in overweging genomen. Hij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12.1. Op 18 september 2008, bij arrest nummer 16.093, verwierp de Raad het beroep van verzoekster ingediend tegen de beslissing van 16 mei 2008 tot weigering van de in overwegingname van een asielaanvraag.

1.12.2. Op dezelfde datum, bij arrest nummer 16.092, verwierp de Raad het beroep van P.E. ingediend tegen de beslissing van 16 mei 2008 tot weigering van de in overwegingname van een asielaanvraag.

1.13.1. Op 27 oktober 2008 diende verzoekster, samen met D.E., M.E. en Ma.E., een derde asielaanvraag in.

1.13.2. Op dezelfde datum diende P.E. een derde asielaanvraag in.

- 1.14.1. Op 24 november 2008 werd de asielaanvraag van verzoekster van 27 oktober 2008 niet in overweging genomen.
- 1.14.2. Op dezelfde datum werd de asielaanvraag van P.E. van 27 oktober 2008 niet in overweging genomen.
- 1.15. De verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980.
- 1.16. Bij aangetekend schrijven van 25 juni 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980.
- 1.17. Op 8 juli 2008 werd de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf ingediend op 25 juni 2008 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980 onontvankelijk verklaard. Zij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.18. Bij aangetekend schrijven van 6 november 2008 diende P.E. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980.
- 1.19. Bij aangetekend schrijven van 3 januari 2009 diende verzoekster, samen met D.E., M.E. en Ma.E., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980.
- 1.20. Op 11 maart 2009, bij arrest nummer 24.321, verwierp de Raad het beroep van verzoekster ingediend tegen de beslissing van 8 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980 onontvankelijk werd verklaard.
- 1.21.1. Op 28 april 2009 werd de aanvraag van verzoekster, samen met D.E., M.E. en Ma.E., om machtiging tot verblijf ingediend op 3 januari 2009 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980 ontvankelijk verklaard. Zij werden in het bezit gesteld van een tijdelijke toelating in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag.
- 1.21.2. Op dezelfde datum werd de aanvraag van P.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 6 november 2008 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980 onontvankelijk verklaard.
- 1.22. Bij aangetekend schrijven van 7 juli 2010 diende P.E. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980.
- 1.23. Op 22 oktober 2010 werd de aanvraag van P.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 7 juli 2010 ontvankelijk verklaard. P.E., verzoekster, D.E., M.E. en Ma.E. werden in het bezit gesteld van een tijdelijke toelating in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag.
- 1.24. Op 7 januari 2013 werd de aanvraag van P.E., verzoekster, samen met D.E., M.E. en Ma.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 3 januari 2009 en 7 juli 2010 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980 ongegrond verklaard. P.E. en verzoekster dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.25. Op 4 maart 2013 werd ten aanzien van D.E. een PV opgemaakt met nummer KO.55.L2.003504/2013 en een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Hij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.26. Op 18 april 2013 werd ten aanzien van P.E. een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.
- 1.27. Op 27 mei 2013, bij arrest nummer 103.523, vernietigt de Raad de beslissing van 7 januari 2013 waarbij de aanvraag van P.E. en verzoekster, samen met D.E., M.E. en Ma.E., om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980 ongegrond wordt verklaard.
- 1.28.1. Op 26 juli 2013 werd ten aanzien van D.E. de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod ingetrokken.
- 1.28.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van P.E. de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod ingetrokken.

1.29. Op 29 juli 2013 werd de aanvraag van P.E. en verzoekster, samen met D.E., M.E. en Ma.E., om machtiging tot verblijf ingediend op 3 januari 2009 en 7 juli 2010, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad.

1.30. Op 17 september 2013, bij arrest nummer 109.862, verwierp de Raad het beroep van D.E. ingediend tegen de beslissing van 4 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.31. De verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980.

1.32. Op 9 november 2009 diende P.E. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980.

1.33. Op 12 augustus 2010 dienden P.E. en verzoekster, samen met D.E., M.E. en Ma.E., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980.

1.34. Op 2 december 2013 dienden P.E. en verzoekster, samen met Ma.E., en I.E., D.E. en M.E., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980.

1.35. Op 15 juli 2014 werd de aanvraag van P.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 9 november 2009 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 ongegrond verklaard.

1.36.1. Op 24 juli 2014 werd de aanvraag van verzoekster, samen met D.E., M.E. en Ma.E., om machtiging tot verblijf ingediend op 12 augustus 2010 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 onontvankelijk verklaard.

1.36.2. Op dezelfde dag werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van P.E. ingediend op 12 augustus 2010 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 onontvankelijk verklaard.

1.37.1. Op 25 augustus 2014 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 15 september 2014 ter kennis werd gebracht aan verzoekster, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw (...) E.K. (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. (...)”*

Dit is de bestreden beslissing.

1.37.2. Op dezelfde datum werd de aanvraag van P.E. en verzoekster, samen met Ma.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 2 december 2013 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 onontvankelijk verklaard.

1.37.3. Op dezelfde datum werd de aanvraag van D.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 2 december 2013 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 onontvankelijk verklaard.

1.37.4. Op dezelfde datum werd ten aanzien van D.E. een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.37.5. Op dezelfde datum werd ten aanzien van P.E., samen met Ma.E., een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.37.6. Op dezelfde datum werd de aanvraag van M.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 2 december 2013 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 onontvankelijk verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Zoals verweerder in de nota met opmerkingen stelt, is er sprake van een gebonden bevoegdheid wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 1980, zoals *in casu* het geval is. Echter stipt verweerder terecht aan dat als er sprake zou zijn van de schending van een hogere rechtsnorm door aan de betrokkene een bevel te betekenen, de gemachtigde kan beslissen om toch geen bevel te geven.

In casu voert verzoekster de schending van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM) aan, zodat een antwoord op de exceptie van verweerder een onderzoek naar de grond van de zaak vergt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het consistentiebeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 7 van de wet van 1980.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, citeert artikel 7 van de wet van 1980 en stelt dat de minister of zijn gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Zij licht verder toe als volgt:

“In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat – alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten – verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft de verwerende partij als reden van de beslissing: ‘Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.’

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat “ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet – in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven – automatische gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing voor haar medische regularisatieaanvraag.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een

aanvraag 9bis en een aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals tevens blijkt uit de aanvragen tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.”

3.1.2. In een derde middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Zij licht toe als volgt:

“II.3.1. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan" (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend

zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.”

In de toelichting in punten II.3.2. en II.3.3. zet verzoekster uiteen dat zij een belang heeft bij het huidige verzoekschrift en verzoekt zij dan ook met aandrang het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken.

3.1.3. Het eerste en het derde middel worden samen besproken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van het “consequentiebeginsel”. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 1980 moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Er is de Raad geen ‘consequentiebeginsel’ bekend en uit het betoog van verzoekster kan evenmin worden opgemaakt op welke rechtsregel, andere dan de hierna besproken rechtsregels, verzoekster precies doelt. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de wet van 1980 en van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, §1 van de wet van 1980, zoals gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 22 augustus 2013 (ed. 2)), wet in werking getreden op 1 september 2013, en waarnaar voornoemd artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in

overeenstemming met artikel 39/2, §1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 1980 tenslotte bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Uit artikel 52/3, §1 van de wet van 1980 blijkt zodoende dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, §1, 1° van de wet van 1980, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de wet van 1980 bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de wet van 1980 beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de wet van 1980 blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatie-mogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 juni 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Op 21 november 2007 verwierp de Raad het beroep van verzoekster en bevestigde de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet telkens definitief werden verworpen.

Verzoekster slaagt er dan ook niet in te weerleggen dat zij zich bevindt in het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 1980, met name dat zij niet beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris vermag deze laatste niets anders dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, wederom een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De Raad kan verzoekster wel volgen waar zij opmerkt dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26

augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verzoekster voert *in casu* de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, die in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Bijgevolg zal de Raad in eerste instantie de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM bespreken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Ten dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekster naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoekster (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar verzoekster te kennen geeft dat de gemachtigde ten onrechte heeft beslist om haar aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen ongegrond te verklaren en waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM zal blijken die *mutatis mutandis* ook in de onderhavige zaak kan worden ingeroepen, merkt de Raad op dat verzoekster geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Nu zij geen beroep heeft ingediend tegen deze beslissing kan zij nu niet dienstig voorhouden

dat deze beslissing haar medische problematiek miskent. Met dergelijk betoog maakt verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. In het thans voorliggende verzoekschrift voert verzoekster overigens geen andere of bijkomende elementen aan die toelaten anders te beslissen. De Raad benadrukt voorts dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Het is aan de verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst, wegens de medische aandoening waaraan zij lijdt, zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*.

In zoverre verzoekster meent dat verweerder in het bestreden bevel had moeten verwijzen naar de aanvragen 9*bis* en 9*ter* van de wet van 1980, kan zij evenmin worden gevolgd. Zoals hiervoor reeds werd besproken werden de 9*bis* en 9*ter* aanvragen reeds definitief verworpen. De Raad ziet dan ook niet waarom verweerder in het bestreden bevel zou moeten verwijzen naar de definitief afgesloten aanvragen.

Waar verzoekster argumenteert dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM vooralsnog niet kan concretiseren omdat zij niet weet naar welk land zij, in geval van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zal worden verwijderd, merkt de Raad op dat verzoekster geen enkel argument aanbrengt om een mogelijke schending in haar hoofde van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken ten aanzien van het land met betrekking tot waarvan zij stelt de nationaliteit te hebben en vanwaar zij stelt afkomstig te zijn, zijnde Rusland.

Verzoekster betoogt evenwel dat zij niet weet naar welk land zij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. Zij verwijst dienaangaande naar een arrest van het EHRM van 2 oktober 2012.

Er dient op te worden gewezen dat het verzoekster, in het kader van het onderhavige beroep, vrij staat elk risico op schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het thans aangevochten bevel stelt dat verzoekster het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing of van een gedwongen verwijdering. De Raad stelt vast dat verzoekster in eerste instantie zelf moet beoordelen naar welk land zij zich zal kunnen begeven. Uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen betreffende de asielaanvraag van verzoekster en uit de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, blijkt reeds dat geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt indien verzoekster terugkeert naar het land vanwaar zij komt en waarvan zij stelt de nationaliteit te hebben, Rusland. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Er vormt zich aldus, vanuit het oogpunt van artikel 3 van het EVRM, geen beletsel voor verzoekster om vrijwillig gevolg kan geven aan de thans bestreden beslissing, nu niet blijkt dat zij niet kan terugkeren naar Rusland. De bestreden beslissing legt verzoekster verder ook geenszins een verplichting op om zich te begeven naar enig ander land, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Evenmin voert verzoekster elementen aan die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM indien zij naar een ander land zou worden uitgewezen.

In de mate overigens dat de huidige bestreden beslissing zou kunnen dienen als grond voor een gedwongen verwijdering, toont verzoekster niet aan dat het überhaupt mogelijk is dat zij naar een ander land zal worden gerepatrieerd dan Rusland, het land waarvan zij de nationaliteit heeft. De gegevens van het dossier laten evenmin toe om enige indicatie daaromtrent vast te stellen. In tegenstelling tot de zaak *Singh et autres c. Belgique*, waarnaar verzoekster verwijst (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekers en er duidelijk sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is *in casu* de Russische nationaliteit van verzoekster niet betwist. Bijgevolg is het betoog aangaande de onduidelijkheid van het land waarnaar verzoekster zou worden teruggestuurd bij uitvoering van het bevel, theoretisch. Voor het overige vormt de kritiek van verzoekster in het kader van artikel 13 van het EVRM dat zij op dit moment niet weet waarheen en onder welke modaliteiten de gedwongen uitvoering van het huidig bevel zal gebeuren, zodat zij voorliggend beroep dan ook indient om haar rechten te vrijwaren, een wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, dan wel een theoretisch en hypothetisch betoog nu het uitgangspunt ervan, met name een gedwongen verwijdering, hoogst onzeker is.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster zich, middels het onderhavige beroep, in elk geval heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kan plaatsvinden. Zij toont thans geenszins een schending aan van artikel 13 van het EVRM, ook al niet om reden dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153.232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM werd aangetoond.

Het verdere theoretische betoog van de verzoeker in haar verzoekschrift *“Wat betreft het aantonen van het belang”* betreft voorts wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Het eerste en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 1980, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na dezelfde theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht als bij het eerste middel, licht verzoekster toe als volgt:

“II.2.2. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij (Cfr. Ongegronde 9ter).

Uit de thans bestreden beslissing blijkt tevens geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het hoger belang van het minderjarige kind, noch met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

In dit opzicht wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar RvV arrest nr. 121 015 dd. 20 maart 2014. Verwerende partij moet rekening houden met het hoger belang van het kind bij het nemen van een beslissing. Dit geldt niet alleen bij maatregelen die de verwerende partij rechtstreeks ten aanzien van kinderen neemt, maar ook over maatregelen die het kind onrechtstreeks beïnvloeden.

Het feit dat verzoekende partij in casu een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met het belang van de kinderen, schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

II.2.3. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

3.2.2. Artikel 74/13 van de wet van 1980 bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In de mate verzoekster betoogt dat er specifiek moet gemotiveerd worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, kan zij niet worden gevolgd.

Artikel 74/13 van de wet van 1980 bepaalt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te worden gehouden met bepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezinsleven- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, maar omvat hieromtrent geen formele motiveringsverplichting.

Uit de stukken van het administratief dossier, in het bijzonder de synthesesnota van 16 juli 2014, blijkt dat er rekening is gehouden met het hoger belang van het kind Ma.E., met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van verzoekster.

Het is in het hoger belang van het kind Ma.E. om bij haar ouders die in België niet over enig verblijfsrecht beschikken en dus het Belgisch grondgebied dienen te verlaten, te blijven.

Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoekster en haar familieleden nooit enig recht op lang verblijf hebben gehad in België.

Waar verzoekster meent dat er geen rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand kan zij niet worden gevolgd nu verweerder deze elementen op gemotiveerde wijze heeft verworpen in de beslissing van 29 juli 2013.

Het tweede middel mist feitelijke grondslag.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

J. CAMU